

Cumbaedebe Mektup

– mujdat-erasl · 25 Eylül 2009

Sevgili Babaanneciğim,

Geçen bir haftanın ardından yine çok özlemişliğimle toprak yüzünden öpüyorum.

Günler üst üste tükenip giderken sana ışık hızıyla yaklaşıyorum Sevgili Mihrişim. Öyle ya, gelecek adına bildiğimiz tek bir gerçek var, o da; "Ölüm"!

Sevgili Mihrişim, bu satırları yazarken her daim olduğu üzere, zaman tünelinden geriye doğru ışınlanıp, birlikte olduğumuz yıllar öncesini anımsayıveriyorum...

Mektuplarımda ağırlıklı olarak ayrı olduğumuz bugünümüzde, birlikte geçirdiğimiz günleri yad ediyoruz. Ancak, bu mektubun ardından yazacağım yeni oyunumun kurgularına başlayacağım için, bir süre mektup gönderemeyeceğim, bundan ötürü iznini alıyorum Sevgili Babaanneciğim!

Ancak, sana beğeneceğini umduğum bir bilge hikayesi anlatacağım... Buyur...

"Uzak diyarlardan birinde bir ülkede, yemyeşil tepelerin arasında, kışın bembeyaz bir kar örtüsü ile, baharda rengarenk kır çiçekleri ile kaplanan bir vadi vardı. Ortasından küçük bir ırmağın geçtiği bu vadi "büyülü vadi" olarak anılırdı. Ona bu adı veren ise, vadideki ilginç bir dükkân ile, bu dükkânda yaşayanlardı. Ünü ülkenin dört bir yanına yayılmış olan dükkânın adı "büyü dükkânı" idi.

Her insanın yaşamında çok istediği ancak sahip olamadığı bir şeyler vardır ya da sahip olup kaybettiği şeyler. Bazen de sahip olduğu ancak kurtulmak istediği şeyler. İşte bütün bunlar, o ülkede yaşayan insanların bir kısmı için, büyü dükkânına gelme nedeniydi. Bu dükkânda, isteklerinizi sınırlamak zorunda değildiniz.

Dükkân sahibi yaşlı adam, her sabah gün ağarırken kalkar, kendine büyük bir fincan kahve yapar ve bir insanın isteyebileceği her şeyin var olduğu dükkânıyla gurur duyarak kahvesini yudumlardı. Kahvenin ardından gelen zevkli bir kahvaltıdan sonra da pencerenin perdelerini sonuna kadar açarak, sallanan koltuğuna oturur ve içeri dolan gün ışığının yardımıyla okumaya başlardı.

Büyü dükkânında satıcı olmak bilgelik isterdi. O güne kadar dükkâna gelen hiçbir müşteriyi geri çevirmemişti dükkân sahibi. Herkes, çok istediği bir şeye sahip olmak uğruna onca yolu göze alarak gelir ve mutlaka alabileceği en iyi şeyi almış olarak çıkardı. Ama genellikle aldığı şey, istediği şeyden çok farklı olurdu.

Son gelen müşterisini ağırladı... ancak, kimse uzun süre konuşmamıştı... uzun süre öyle kaldılar...

Müşteri, sonunda, fazla düşünmeden aklından ilk geçeni söyleyiverdi;

-"Ününüzü duyunca çok uzaklardan kalkıp geldim buraya. İstedğim şeyi, bir tek sizin dükkânınızda bulabileceğimi söylediler. Karşılığında ne isterseniz vermeye hazırım."

-"İstedğiniz şeyin ne olduğunu öğrenebilir miyim?"

-"Bakın, ben elli beş yaşındayım. Yani yolun yarısını geçeli çok oldu. Söylemeye dilim varmıyor ama yolun sonuna yaklaştım galiba. Bu gerçeğe tahammülüm yok. Ben bugüne kadar ki hayatımı geri istiyorum. Mümkün mü?"

-"Elbette mümkün. Biliyorsunuz, dükkânımda her şey mevcut. Ancak tam olarak ne istediğinizi anlayabilmem için, bana geri istediğiniz hayatınızı biraz anlatabilir misiniz?"

Dükkân sahibinin sorduğu soru, müşteriye iç dünyasına döndürmüştü. Gözünün önünden geçen sahnelerin kendi yaşamına ait olduğunu kabul etmek için kendini zorluyordu. Bütün görüntüler, bir kargaşa ve telaş içinde birbirlerine karışarak geçip gittiler ve geride yalnızca ıssız bir hüznü bıraktılar.

Hüznün yüzüne yansımaya engel olamayan müşteri, yaşlı satıcının sorusu karşısında ancak şunları söyleyebildi;

-"Geçmiş yaşamımda birçok hata yaptım. Bunlar için pişmanlık duyuyorum. Yanlış kararlar verdim, kayıplara uğradım. Zamanı hovardaca harcadım. Bir gün bir de baktım ki, hayat yanımdan geçip gidiyor. Paniğe kapıldım ve bir çare aramaya başladım. Dostlarımla konuşmayı denedim. Beni teselli edip derdimi unutturmaya çalışanlar da oldu, yardım etmeye çalışanlar da. Ama hiçbiri kâr etmedi. Kendimi çok mutsuz hissediyordum. Derken, bir gün birisi bana sizden ve büyü dükkânından söz etti. Bunu duyar duymaz sanki içimde bir ışık yandı. Büyük bir umutla hemen yollara düşüp size geldim. Kendimi çok çaresiz hissediyorum. Lütfen elli beş yılımı bana geri verin."

-"Yani, siz pişmanlık duyduğunuz hayatınızı yeniden yaşamak mı istiyorsunuz?"

-"Elbette hayır. Söylemek istediğim bu değil. Ben yalnızca kaybettiğim yıllarımı geri istiyorum. Eğer bir şansım daha olursa aynı hataları tekrarlamayacağım."

-"Herhalde bunu çok istiyorsunuz."

-"Evet, hem de her şeyimi verecek kadar."

-"Peki, benim size vereceğim elli beş yılın karşılığında siz bana ne verebilirsiniz?"

-"Ne isterseniz?"

-"Sanki bunun için her şeyden vazgeçmeye hazır gibisiniz."

-"Hiç kuşkunuz olmasın. Şu anda sahip olduğum her şeyden vazgeçebilirim. Yeter ki geride bıraktığım

yıllarımı bana geri verin."

Yaşlı adam, ellerini sakallarında dolaştırırken, kendini sallanan koltuğunun devinimlerine bırakmıştı. Bir süre düşündü. Müşterisinin, sabırsızlıkla, pazarlığın bitmesini beklediğinden emindi. Büyü dükkânına gelen kişiler, genellikle bir an önce istediklerini alıp gitmek için acele ederlerdi. Bu nedenle, yaşlı adam, pazarlığın başındaki düşünce yolculuklarında yalnız kalırdı. Şu anda da, sessizliğin yalnızca kendi işine yaradığını biliyordu.

Koltuğu ile birlikte öne doğru eğilerek müşterisinin gözlerinin içine baktı ve ağır ağır konuşmaya başladı; -"Beyefendi, her ne kadar siz elli beş yıl karşılığında bana her şeyinizi vermeye hazır olsanız da, ben sizden bir tek şey isteyeceğim."

- "Dileyin benden ne dilerseniz."

- "Belleğinizi..."

- "Anlamadım?"

- "Belleğinizi dedim. Elli beş yılın yaşantısını içinde barındıran belleğinizi istiyorum."

- "Ah evet anladım. İlginç bir bedel. Kabul ediyorum. Tamam alın belleğimi."

- "Emin misiniz?"

- "Neden olmayayım? Elli beş yıl kazanacağım."

- "Belleğinizi, içindeki her şeyle birlikte bu dükkânda bırakıp gideceksiniz. Elli beş yılın tek bir anını hatırlamayacaksınız, buraya neden geldiğinizi bile."

- "Daha iyi ya. Her şeye yeniden başlayacağım. Zaten geçmişî hatırlamak istemiyorum ki."

- "O halde, korkarım elli beş yıl sonra buraya tekrar gelirsiniz. Tabii o zaman benim yerime bir başkası size yardımcı olur."

- "Hayır hayır. Emin olun ki, şu dakika belleğimi size bırakıp elli beş yılımı geri alacağım ve dükkânınızı bir daha dönmek üzere terk edeceğim. Ve yine söz veriyorum, şu ana kadar yaptığım hataların hiçbirini tekrar etmeyeceğim."

- "İsterseniz başka sözler vermeyin. Çünkü, az sonra, belleğinizle birlikte bütün hepsini burada bırakıp gideceksiniz."

Yaşlı adamın son sözleri, müşterinin duraklamasına neden olmuştu. Bu sözlerin anlamını kavrayabilmek için birkaç saniye düşünmek zorunda kaldı.

- "Nasıl yani? Buradan çıktığımda hiçbir şey hatırlamayacak mıyım? Sizinle konuştuklarımızı bile, öyle mi?"

- "....."

- "Yani hiçbir şeyi mi? Buraya neden geldiğimi, sizin kim olduğunuzu ve hatta..."

- "Ne yazık ki!"

Yaşlı adam, şu anda pazarlığın sonuna geldiklerini hissediyordu. Karşısında oturan müşterinin yüzünde gördüğü aydınlanma, pazarlık sahnelerinin en hoşlandığı görüntüsüydü. Son sözleri müşterisinin söylemesini istediği için bir süre sessiz kaldı ve bekledi. Bu seferki sessizliğin, müşterisinin işine

yaradığından emindi. Onun aydınlanan yüzünün ortasında parlayan gözbebekleri, yaşlı satıcı için, sessizliğin içinden çıkacak sesli bir coşkunun habercisi gibiydi.

Gerçekten de, konuşmaya başlayan müşterisi onu yanıltmadı;

-"Sanırım ne demek istediğinizi şimdi anlıyorum. Eğer elli beş yılın bedeli bu ise, pes ediyorum.

Belleğimden vazgeçemem. Bu neye benziyor biliyor musunuz? Bir kadının, çok istediği bir tokayı, saçları karşılığında satın almasına. Çok ilginç bir insansınız. Bana, büyü dükkanından almak istediğimden çok farklı bir şeyle çıkacağımı söylemişlerdi de inanmamıştım. Ben, bugüne kadar ki yaşamımı almak için gelmiştim, ancak bugünden sonraki yaşamımı alıp gidiyorum. Size teşekkür ederim."

-"Bir şey değil. Güzel bir pazarlıktı. Hoşça kalın."

*

Böylece Sevgili Mihrişim, yine bir mektubun daha sonunu getiriverdik ve bir süre ayrı kalacağız. İzinle, bir kez daha toprak yüzünden öpüyorum, kavuşmak umuduyla...

Bye!

Dostçakal.

Müjdat Eraslan.